

Tervehdys Lehtomäen kodista!

Muutama päivä sitten tapasin erään vanhan ystäväni kaupassa ja ihmettelin, kun näin hänet harvinaisen iloisena ja onnellisena. En ehtinyt kysellä onnen tuojaa, kun hän itse alkoi kertoa: ”Tytär tuli viikonlopuksi luokseni ja tänä aamuna jo kuudelta lähdettiin pilkille!” Hän on todella innokas kalastaja, mutta sairaus oli estänyt pitkäksi aikaa järvelle pääsyn. Näiden sairaalassa vietettyjen kuukausien jälkeen hänestä tuntui todella hyvältä saada olla luonnon hiljaisuudessa ja aurinkoisen järven jäällä pilkillä. Iloa ei vienyt sekään, vaikka ei hän yhtään kalaa saanut. Hän vain totesi: **”Syvärin kalat on opetettu niin hyvälle eväille, ettei vanhaksi käynyt eväs niille kelpaa.** Tulimme hakemaan kaupasta tuoreempaa evästä ja niin lähdemme uudestaan pilkkimään!”

Olemme paaston ajassa, joka päättyy hiljaiseen viikkoon. Kun joudumme elämään kiireen keskellä, niin moninaiset huolet saattavat meitä ahdistaa. Aistimme helposti väsyvät vastaanottaessaan loputtomasti vaihtuvia vaikutuksia, jolloin voimme menettää otteen elämään ja masentua. Silloin on tarpeen löytää sellainen paikka, jossa voisimme hiljentyä, ei vain lepoa ja rentoutumista varten, vaan myös sisäisen eheytyksen ja vahvistumisen tähden. Näin sisimpämme kaipaa tuoreempaa elämän evästä ja uutta voimaa. Ei tietenkään kaikenlainen hiljaisuus meitä ravitse. On hiljaisuutta, joka voi tuntua aivan tyhjältä ja ikävyyttävältä, mutta on myös virvoittavaa hiljaisuutta, kun pääsemme suuren parantajan, Vapahtajan seuraan. Jeesus yhä kutsuu meitä luoksensa: **”Tulkaa te yksinäisyyteen, autioon paikkaan, ja levähtäkää vähän.” Sillä tulijoita ja menijöitä oli paljon, ja heillä ei ollut aikaa syödäkään.**” Mark.6:31. Kun saamme levähtää Vapahtajan seurassa, niin eheydymme ja löydämme jälleen sen oikean päämäärän, mihin täällä elämässä kannattaa pyrkiä.

Uuden Testamentin lehdiltä meille avautuu hyvin rikas ja selkeä kuva Herrasta Jeesuksesta. Saamme kuulla hänen ihmeellisiä opetuksiaan Jumalasta ja hänen valtakunnastaan. Näemme ja ihmettelemme hänen laupeuden tekojaan, joiden kautta hänen sydämensä paljastuu. Näin me voimme vieläkin katsella **”...senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.”** Joh. 1:14. Siinä Jeesuksen läheisyydessä, armon auringon lämmössä synnin huurut ihmeellisesti haihtuu ja sydämemme routa alkaa sulaa. Näin Kristuksen vaikutus voi tuntua hyvältä ja suloiselta tämän kuluttavan elämän keskellä. Jumala antaa armossaan näitä erikoisia hetkiä elämäämme, että me hiljentyisimme ja ottaisimme Kristuksen Vapahtajaksemme. Häntä me todella tarvitsemme, ettemme hukkuisi synteihimme.

Jeesuksen pyhä elämä ja kuolema tahtoo puhutella meitä monella tapaa. Jeesus elää ihmisten keskellä, usein hänen seurassaan oli satoja, jopa tuhansia ihmisiä. Mutta kaiken tämän keskellä, hän tuntee syvällä sydämessään kipeästi yksinäisyyden tuoman painon. Jeesus on löytänyt kyllä itselleen ystäviä, opetuslapset ym. Hän avaa heille sydämensä, mutta pian pettymyksekseen havaitsee, miten vähän he häntä ymmärtävät. Kaiken loppuksi Jeesus joutui sanomaan omille oppilailleen: **”Minulla on vielä paljon sanottavaa teille, mutta te ette voi nyt sitä kantaa.”** Joh. 16:12. Näin Jeesus oli lopulta aivan yksin, ei hänellä ollut edes omaa kotia: **”Ketuilla on luolat ja taivaan linnuilla pesät, mutta Ihmisen Pojalla ei ole, mihin hän päänsä kallistaisi.”** Matt. 8:20. Näin hänen sanoistaan ilmeni myös oman kodin kaipuu. Virren tekijä kuvaa Jeesuksen kärsimyksen tietä näin; **”Käy yrttitarhassa polku, vie Golgatalle se. On Hengen viitoittama sen joka askele...”** Virsi 77:1. Näin Jeesus joutuu taistelemaan Getsemanen taistelut aivan yksin, eivät edes ne lähimmät ystävät, jotka hän oli ottanut mukaansa, jaksaneet valvoa ja rukoilla. Kun Jeesus viedään tuomittavaksi ja ristiinnaulittavaksi, hän on yksin. Jeesuksen sana oppilaille oli käynyt toteen: **”... te jätätte minut yksin...”** Joh. 16:32.

Mutta Jeesus jatkaa: **”...en minä kuitenkaan yksin ole, sillä Isä on minun kanssani.”** Joh. 16:32. Tämä on Jeesuksen julistamaa hyvää sanomaa, evankeliumia kaikessa rikkaudessaan. Tätä sanomaa tuomaan Jeesus tuli tänne maan päälle. Tämän sanoman tuoja kertoi kadonneesta lampaasta, joka on joutunut muista erilleen ja haavoittunut, mutta juuri häntä Hyvä Paimen rakastaa ja etsii, kunnes löytää. Jeesus kertoo myös tuhlaajalasten Isästä, kuinka hän sulkee kaikkien hylkäämän syliinsä rakkaana lapsenaan. Eikä vain tätä, vaan juuri tällä Isän luo vievällä tiellä tulee meitä kaikkia vastaan pyhä tienviitta: Golgatan risti. Ristillä saatu sovinto avasi meille kaikille tien taivaallisen Isän syliin.

Vanha ystäväni lähti ostamaan tuoreempia eväitä, jotta ne kelpaisi Syvärin järven kaloille. Lapsuudessani maistui todella hyvältä äidin tekemä lämmin leipä ja pulla, kun sitä harvoin sai. Nykyisin jättiläisleipomot tuottavat joka päivä tuoretta leipää ja muita leivonnaisia kauppojen hyllyille. Vanhentuneita ei kukaan enää osta, vaan ne on kerättävä kauppojen hyllyiltä pois. Olemme oppineet hyvälle eväille, niin kuin ”Syvärin kalat.” Elämme hyvinvoinnin keskellä, tuoreen leivän äärellä. Mutta onko tuoretta iankaikkisen elämän leipää tarjolla nykyisin? Vai onko vain vanhentunutta tarjolla? Jonkun mielestä voi olla tuoreesta leivästä puute? Mutta itse leivän antaja, Jeesus on luvannut pitää tarjolla joka päivä tuoretta leipää. Hän opastaa meitä, miten yksinkertaisesta on tämän leivän hankkiminen; Kun rukoulette, sanokaa: **”Isä meidän ..., ...anna meille joka päivä meidän jokapäiväinen leipämme...”** Luuk. 11:3.

”Kun minä olin lapsi, minulla oli lapsen mieli, ja minä ajattelin kuin lapsi...” Niin minäkin lapsena ongella ollessani ja matoa pujotellessa koukkuun, joskus ajattelin madon kohtaloa. **”Kun tulin mieheksi, hylkäsin minä sen, mikä lapsen on.”** Nyt aikuisena joskus mietityttää oma kohtaloni, mikä on tuonut minut juuri tähän. Jostain syystä virren tekijän tuntemukset ovat tulleet tutuksi: **”Mä vaivainen vain mato matkamies maan, monet vaellan vaikeat retket.”**622:1. Tämä ajatus ihmisestä maan matona tulee tutuksi, kun joutuu menemään tuhlaajapojan tavoin itseensä ja saa tehdä tilitystä omasta elämästä. Mutta hyvin ihmeellistä, alas painettuna olemmekin lähimpänä Jumalaa. Sen sai Jobkin kokea: **”Mutta minä tiedän lunastajani elävän, ja viimeisenä hän on seisova multien päällä.”** Job 19:25.

No mistä sain vaikutteen lähteä tähän työhön? Mistä kaikki oikeastaan alkoi? Siitä, kun sain tuntea omassa nuoruudessa syntien anteeksiantamuksen rauhan vuotavan omaan sydämeeni. En ollut enää yksin, orpona täällä kylmässä maailmassa, vaan minulla oli Vapahtaja, joka on luvannut olla omiensa kanssa kaikkina elämämme päivinä! Herra myös tarvitsee maan matoja eli työmiehiä saadakseen kaloja Jumalan valtakunnan elonkorjuussa. Hän pujottaa meidät koukkuun ja heittää maailman mereen. Nälkäiset ja elävää Jumalaa kaipaavat ihmislapset alkavat nykiä matoa, kysellä tietä Vapahtajan luokse. Armoa on saada olla suuren Jumalan käytössä ja **”..kärsiä vaivaa yhdessä Jumalan kansan kanssa kuin saadakseen synnistä lyhytaikaista nautintoa..”** Hebr. 11:25.

Mutta maan matonenkin saa nostaa päänsä ja kuunnella suloista evankeliumin sanomaa. **”Teidän vanhuuteenne asti minä olen sama, hamaan harmaantumiseenne saakka minä kannan; niin minä olen tehnyt, ja vastedeskin minä nostan, minä kannan ja pelastan.”** Jes 46:4. Alkuaajan kristityistä kerrotaan, että etsiessään uskovien yhteyttä he piirsivät kalan kuvia esimerkiksi kulkutien varteen. Toinen kristitty kulkija näki sen ja tiesi; tästä on kulkenut joku uskova ystävä, en ole yksin. Nytkin elämme vaikeaa aikaa täällä maailmassa. Ei tarvitse mennä saloseutujen mökeistä etsimään yksinäisiä ja unohdettuja ihmisiä. Heitä löytyy yhä enenevässä määrin suurten kaupunkien ihmisvilinästä ja asutuskeskuksista. Mutta meillä Jeesukseen uskovilla on tärkeä tehtävä, saamme antaa toisillemme merkkejä olemassa olostamme, etsiä ja hoitaa toisiamme, ettei vain kukaan erehtyisi luulemaan olevansa ystävien ja Jumalan hylkäämä. Kun Kristuksen sytyttämä tuli palaa sisimmässämme, niin **”...me olemme Kristuksen tuoksu Jumalalle sekä pelastuvien että kadotukseen joutuvien joukossa...”** 2.Kor. 2:15. Olemme velvolliset kantamaan toistemme kuormia ja auttamaan toisiamme Jumalan lasten iloon. Näin Kristus tahtoo vaikuttaa seuraajiensa kautta yhä täällä maailmassa ja tarvitsee meitä maan matosia työhönsä. Sitä varten Kristus kärsi, kuoli ja virkosi eloon, että **”...kokoaisi yhdeksi hajalla olevat Jumalan lapset.”** Joh .11:52.

KEVÄTPÄIVÄT 23-25.03.2007

Tervetuloa läheltä ja kauempaa näille päiville!

siunaavin terveisin Jorma Huusko

Moi!

Taas on aikaa kulunut muutamia kuukausia siitä, kun viimeksi kirjoitin ystäväkirjeeseen. Aika täällä on mennyt nopeasti ja mökkejä on rakennettu. Jeesuksen armo ja rakkaus on vaikuttanut minun elämässäni positiivisella tavalla, vaikka kiusauksia onkin ollut, mutta eteenpäin on vaan menty. Kaikenlaista olen nähnyt. Kiusaaja on vienyt ihmisiä samaan vanhaan porukkaan mistä tänne on tultu. Lopetin tupakanpoltonkin. Rukoilin Jeesukselta voimia sen lopettamiseen ja yksi aamu poltin neljä tupakkaa ja lopetin. Siihen jäi tupakka. Elän nykyään päivä kerrallaan, koska olen huomannut, ettei kaikki suunnitelmat menekään oman mielen mukaan. Vastaukset tulevat ylhäältä ja mikä on Herran tahto, sen minä myös teen. Odottelen vastauksia ylhäältä. Pitää vaan jaksaa olla kärsivällinen.

Haluaisin tässä myös kiittää erityisesti Jormaa ja Railia, että ovat jaksaneet katsoa minua näinkin pitkään. Olenhan ollut täällä kohta jo 10 kuukautta. Haluaisin myös kiittää ihmisiä, jotka ovat esirukoilleet puolestani. Nämä ihmiset ovat tärkeitä, paitsi minulle, myös kodin muille veljille. **Toivottelen tässä hyvää kevättä ja siunausta tämän lukijoille.**

Toivoopi: Jari Hiekkamäki Karttulasta

Rauhaa ystävät!

”Taivaan kansalainen”, niin lukee kotiimme tulevan ystäväkirjeen kuoressa. Siihen toivon saan uskoa, minäkin, että perin kerran tuon katoamattoman kruunun yhdessä veljien ja sisarien kanssa Jumalan luona. Perin sen, kun jaksan uskoa ja valvoa sekä kilvoitella tässä ajassa.

Käyn nyt tätä uskon ja kilvoituksen aikaa, johon Jeesus on minut armossaan ja rakkaudessaan kutsunut **”Siinä ilmestyi meille Jumalan rakkaus, että Jumala lähetti ainokaisen poikansa maailmaan, että me eläisimme hänen kauttansa.”**(1Joh.4:9). Ei Jumala meille helppoa tietä luvannut. Kivinen ja kaita on se tie, joka vie Jumalan luo. Itse sain muutama vuosi sitten sydämeeni sanat, jotka olivat liki samat, kuin mitä Joosef faaraan unesta selitti. (1.Moos.41:26-27) Elämään tulee seitsemän lihavaa ja tämän jälkeen seitsemän laihaa vuotta. Koen, että olen nuo seitsemän lihavaa vuotta jo elänyt ja niiden aikana sanan rasvaista ravintoa tankannut. Nyt on sitten menossa nuo laihat vuodet, jolloin uskoni kestävyyttä koetellaan kärsimyksissä. Sekin on hyvä tietää, että sitä, jota Jumala kurittaa, häntä hän myös rakastaa. Tämä kärsimys lisää kärsivällisyyttä. **”Sillä parempi on hyvää tehden kärsiä, jos niin on Jumalan tahto, kuin pahaa tehden.”**(1.Piet.3:17) Tiedän kuitenkin, että hyvää Jumala minulle tällä kärsivällisyyskoulullaan tekee, vaikka se kuinka minusta vaikealta tuntuisi.

Lisäksi **”Joka aamu on armo uus”**(VK547). Niin kuin olemme veljien kanssa saaneet laulaa Lehtomäen kodissa. Se on etsimistä, kun äijän köriläät lukee Sanaa ja veisaa virttä yhdessä. Kyllä Jumala, joka salatuimmat tietää ja sydämet tutkii, kuulee meitä, kun hiljennymme rukoukseen.

Kiitos Herralle, olemme tämän talven aikana saaneet käydä auttamassa Lehtomäessä parina päivänä viikossa vaimoni Marjan kanssa. Tämä toive on meillä ollut jo pitkään. Koen itse tärkeäksi vertaistuen veljien kanssa ja ehkäpä se on Railille ja Jormallekin ihan pienen hengähdystauon antanut. Meillä alkaa, jos Herra suo, uudet haasteet keväällä. Olen hakenut terveydenhuoltoalan peruskoulutukseen, joka kestää 18 kk. Marja aloittaa myös arkisen aherruksen. **Ristikäämme siis kätemme, että työmiehiä löytyisi Lehtomäkeen.** Nämä elon tuulet keinuttaa tätä elämämme laivaa, mutta sitä perustaa, minkä Jeesus Golgatalla rakensi, ei voi kukaan murtaa. Tähän me voimme turvata.

Jeesus sanoo(Joh7:38):**”Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niin kuin Raamattu sanoo, juokseva elävän veden virrat.” Hän kutsuu meitä tykönsä.**

Jumalan siunausta Teille kaikille toivottelee Jari Vartiainen
yhdessä vaimonsa Marjan kanssa

Herra armahda minua!

Niin työpötyhjä olen, ettei ole mitään kenellekään kirjoitettavaa. Nousee sydämeistä vain huokaus, Herra armahda minua. Kuitenkin huokaillessani tahdon tiedostaa sen, ettei huokaukseni ole turha, vaan saan luottaa kaikesta pahuudestani huolimatta siihen, että Jeesus on minunkin kurjan syntini sovittanut. Minun ei tarvitse niitä kantaa. Näin alkutekijöissä on minun uskonelämäni, kaukana täydestä uskonvarmuudesta. Tällaiset ovat tuntemukseni.

Niin, kuitenkin huomaan, ettei nämä tutut tuntemukseni ole täysin toivottomia, kun tuo anteeksiantamus varmistaa sen. Laitan kaiken toivoni Jeesukseen ja mieleni tulee rohkeaksi. Ymmärrän, että on oikein minulle syntiselle, että Taivaan Valo paljastaa päivä päivältä enemmän syntisyyttäni. Se lyö kuin iso vasara suoraan kipupisteeseen, ylepään minääni. Olenkin itse syyllinen, Jumala on Pyhä. Täällä on oppilas, opeta sinä Herra. On kiitettävä vain Pyhää Jumalaa, kolmiyhdistä. Vihollisen väitteille on minulla vastaväitteeksi Jumalan rauha, jonka hän on omilleen luvannut ja lupauksensa mukaan antanut. Minä huusin peloissani ja Jumala antoi rauhan. Kuka siis voi tyhjäksi tehdä tällaisen uskon. Harmittaa, kun ei ateistit, Jehovan todistajat, minkään toisen uskonnon edustajat ole saaneet tällaista lepoa ja rauhaa, jonka minä Jumalalta olen saanut. Myös sydämeistä nousee pyyntö seurakunnan kylmenneen tilan puolesta. Jospa Jumalan rakkaus saisi koskettaa niin seurakuntiemme kaitsijoita, jotka täysin vastoin Jumalan Sanaa puhuvat, että hekin saisivat tulla elävään uskoon. Olenhan itse uskon lahjan omistajaksi paljon ansiottomampi kuin he. Onhan minun syntini kaikkein suurimpana esteenä sille, ettei taivaan tuulet pääse puhaltamaan keskellämme. En millään uskalla ilman Jeesusta käydä eteenpäin. Jotenkin tuntuu, että ihan kuin jotain olisin ymmärtänyt Jeesuksen puheesta ristin kantamisesta.

Raamatusta ymmärrän vielä, että tämä hätä ja huoli hukkuvista sieluista on minulle annettu uskoontulon hetkellä jo valmiiksi sitä varten, ettei minun tarvitse lähetyskäsikyn noudattamiseksi etsiä itsestäni halukkuutta ja voimia. Rukoillaan jälleen kevätpäivien puolesta, että Herra ennen kaikkea johdattaisi ja varjelisi meitä itse kutakin omassa elämässämme ja antaisi näiden päivien olla siinä tehtävässä, johon ne on tarkoitettu. Kukin saisi itselleen, sitä mitä Herra tahtoo antaa ja mahdollisimman moni, ihmisiä suurin joukoin tai edes yksi ihminen voisi tulla uskoon. Kiitos, että me saamme näin omat pyyntömme sinulle tuoda ja sinä Herra kohdistat valosi ensin meidän rukoilijoiden sisimpään ja tahtomallasi tavalla ja ajalla sitten annat työsi mennä eteenpäin toisissakin ihmisissä.

On vielä mainittava, että käsittämätön elämän ilo on kun saa kulkea ristin tietä. Se on ihmeellistä ihmisen saada opetella ja oppia. Tällöin on ensin etsittävä Jumalan valtakuntaa, tajuttava oma syntisyys kun valo sen paljastaa ja sitten kiitettävä Jeesusta kun niin merkillinen ilo annetaan sydämeen. Se on armahdetun iloa, pelastusvarmuutta. **”Luottamuksen Jeesukseen voit asettaa, koko elämäsi Hälle luovuttaa. Veri Jeesuksen nyt sovituksen suo, Pyhä Henki sisimmässä uutta luo.”**

Siunausta

t:Anssi Huusko

*Käsistänsä, jaloistansa on Hän ristiinnaulittu,
verisessä kruunussansa vaipuu päänsä runneltu.
Kellä vaiva sellainen ollut on kuin Jeesuksen. V 67:2*

Onko tämä sinulle tuttu virsi?

Tämä vanha E. Lönnrotin suomentama virsi on soinut mielessäni.

Joskus kauan sitten virren sanat herättivät mielessäni kysymyksiä, sääliäkin Jeesusta kohtaan, kun hänen osakseen oli tullut kovat tuskat ristillä ja häpeä. Miten eri tavalla saankaan tänään ymmärtää tätä kuvausta!

Alkuvuosi 1981 oli käännteentekevä elämässäni. Silloin Jumala teki merkillistä työtä kotiseurakunnassani. Sieltä otettiin yhteyttä ihmisiin henkilökohtaisesti ja kutsuttiin seurakunnan yhteyteen. Syntyi useita pienpiirejä, jotka kokoontuivat kodeissa. Maurin kanssa lähdimme mukaan yhteen piiriin. Nyt jälkepäin ymmärrän, että Jumala jo monin tavoin oli tehnyt työtä sydämässäni, jotta olin kiinnostunut ja valmis osallistumaan tähän. Myös on täytynyt olla oikein Jumalan sytyttämää tulta uskovissa, koska monen kodin ovet aukenivat viikoittain näille pienpiireille. Mekin saimme tulla omaan piiriimme koko alkuvuoden ja kevään ajan tutkimaan Raamatua, laulamaan virsiä ja hengellisiä lauluja ja rukoilemaan. Sinä keväänä minun sydämeni murrettiin. .

”Kahdeksan päivän perästä hänen opetuslapsensa taas olivat huoneessa ja Tuomas oli heidän kanssaan. Niin Jeesus tuli, ovien ollessa lukittuina ja seisoivat heidän keskellään ja sanoi:”Rauha teille.” Sitten hän sanoi Tuomalle:” Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen vaan uskovainen.” Tuomas vastasi ja sanoi:”**Minun Herrani ja minun Jumalani;**” **Jeesus sanoi hänelle:”Sentähden, että minut näit sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat.”** Joh.20:26-29. Tämä oli se Raamatun kohta, joka ”sattui” sydämeeni. Se on ollut matkaeväänä, joka on tullut usein mieleen ja elämän eri vaiheissa saanut uutta syvyyttä. Myös on tuo alussa oleva virsi saanut uuden sisällön ja merkityksen: niin paljon Jeesus rakasti ja sääli meitä syntisiä, että suostui kärsimyksiin ja kuolemaan viattomana pelastaakseen syntisen ihmisen. Se on Jumalan suuri armolahja ja tarkoitettu omakohtaisesti jokaiselle.

Uuden elämän myötä Jumala avasi uudet tehtävätkin. Jotkut uskonystävät olivat saaneet aiemmin sydämelleen päihdetyön ja olleet mukana Lehtomäen kodin perustamisessakin. He ottivat heti alkuun meidätkin Maurin kanssa mukaansa kodin tilaisuuksiin. Ja vähitellen ymmärsimme, että Jumala kutsui myös auttamaan, ensin jonkun ystävän kanssa. Näin saatiin rohkeutta olla joskus pikku aikoja lomittamassa.

Kesällä -85 oli työntekijätilanne kodissa vaikea Railin odottaessa neljättä pienokaista. Silloin Jumala johdatti vaikean valinnan eteen: lähteäkö kotoa Ylämyllyltä käsin vuorottelemaan emännän tehtäviä Jorman sisaren Pirjon kanssa. Vaikka ajatus tuntui ihan mahdottomalta jo oman osaamisenkin kannalta, en vaan saanut rauhaa. Ja kuitenkin lopulta Jumala antoi rohkeuden tehdä päätös ja suostua tähän kutsuun puolison ja erään uskonystävän tukemana. Kiitos Jumalan!

Menneet vuodet todistavat ihmeellisesti Jumalan laupeudesta ja suuresta uskollisuudesta. Täällä kodin työyhteydessä ja päivittäisen Raamatun Sanan äärellä olen saanut olla oppimassa, miten ilman Jeesusta ei ole armoa. Sitä tarvitsen itsekkin yhä enemmän. Mitään ei voi antaa, ellei itse halua ja voi elää Jeesuksen rakkaudesta ja anteeksiantamuksesta. Olemme kaikki täälläkin samalla viivalla Jumalan edessä. **Kiitos Jeesuksen, syntiemme sovittajan!** Hän elää tänäänkin ja kutsuu jokaista luokseen ja elämään yhteydessään. Hän on uskomme alkaja ja täyttävä vakuuttaa Raamatun Sana.

Sinulle, Ystäväkirjeen lukija, olen tahtonut kertoa tämän todistukseni rohkaisuksi, sillä Jumalalle ei mikään ole mahdotonta. Antakoon Hän sinulle luottamusta ja toivoa elämääsi, sen eri tilanteisiin ja kysymyksiin. ”**Ei Jumala ole ihminen niin että Hän valehtelisi.**”4Ms 23:19. ”**Herra, neuvo minulle tiesi, opeta minulle polkusi. Johdata minua totuutesi tiellä ja opeta minua, sillä Sinä olet minun pelastukseni Jumala. Sinua minä odotan kaiken päivää.**” Ps 25:4-5.

On toinenkin asia, miksi olen kertonut uskoontuloni ja työstä, johon Jumala johdatti ja joka koski myös perhettäni. - Olen ollut ”virallisesti” eläkkeellä vajaat kaksi vuotta ja Maurilla on menossa yhdeksäs vuosi opettajan työstään. Olemme kokeneet tämän ajan siten, että vielä on saatu käydä auttamassa Lehtomäen kodilla. Ja vieläkin haluaisimme palvella mahdollisuuksien mukaan. Mutta, on ollut pakko vähitellen myöntää ja suostua siihen muutokseen, ettemme ole voineet enää läheskään säännöllisesti niin kuin joskus ennen olla antamassa apua kodin arkeen. On tullut sairautta ja luonnollista ”remppaa”, on ajomatkaa Nilsiä ja Ylämyllyn välillä. Kysymysten kanssa saa kipuilla, miten eteenpäin. Ainoa, mitä voi tässä sanoa on, että työ on Jumalan, Hänen käsissään. Siihen voimme luottaa. Hän ei tahtoisi yhdenkään ihmisen hukkuvan. Tästä syystä pyydän teitä, Ystävät, rukoustaisteluun kodin puolesta ja kaikkien kodin asukkaiden puolesta. Vielä on työn aika!

Jatketaan rukoillen Jumalan antamin lahjoin veljiemme hyväksi ja pelastukseksi tätäkin työtä. **Kiitos teille ystävät kaikesta tuesta ja rakkaudesta tällä Jumalan työsaralla!**

**Rakkaus olet ääretön, oi Jeesus toit sen julki,
kun kärsimykseen, kuolemaan maan päällä tiesi kulki.
Kun meitä tuska ahdistaa ja kaikki toivo katoaa, on apusi jo läsnä.**

**Lahjoita Jeesus Henkesi. Se meidät sulattakoon
rakkautesi väyläksi, työhösi taivuttakoon.
Lahjaksi annoit itsesi. Suo että askeleissasi lahjaasi suurta jaamme. V.463:1, 5
Siunattua Paastonaikaa ja Pääsiäistä toivottaen**

Liisa Turunen

Rakkaat Lehtomäen kodin Ystävät

Onko Jumalan hyvä tahto ja tarkoitus, että Hän välillä tyhjentää sen, joka Jeesusta tahtoo seurata? Uskon, että se on tarpeellista, ainakin minun kohdallani. Eiköhän aika monella muullakin ole samoja tunteja. Me tarvitsemme pysähdystä tässä kiireen ja touhun keskellä, missä mielen ovat täyttäneet (liian) monet asiat. Omat asiat pyrkivät pinnalle. On tauon aika. On varattava aikaa tutkia ja ajatella, mitä Jumala tahtoo kertoa ja mitä Hän Jeesuksessa antaa.

Näitä miettiessäni löysin v. 1938 virsikirjasta virren 59, minkä tahdon kanssanne jakaa.

**Voi tuskassaan, nyt nähdä saan Jumalan pojan ainoon!
Pyhä Herra taivaasta nääntyy pilkkaan, vainoon.**

**Voi minua, kun Jumala nyt ristinpuussa riippuu.
Sydän sil' on kivistä, jok' ei siitä liiku.**

**Hän Jumala, mi sanalla maailman liikuttaapi,
kuolee tuskanhuudolla. Maassa rauhan saapi.**

**Ken itkemään nyt syntejään ei särkyis tuota nähden,
Herra näin käy kärsimään syntiemme tähden.**

**Kuin Karitsa Hän uhrina verensä vuotaa antaa,
ja niin armon, autuuden itse meille kantaa.**

**Kun lihassa näin Jumala nyt kärsi puolestamme,
niin me taivaan autuuden ansiostaan saamme.**

**Oi Jeesuksein, mun sydämeini sä katso huoneeksesi,
siinä levätäksesi aina armoinesi.**

**Sua turvamme, Jeesuksemme, uskossa rukoilemme:
anna tuskas, kuolemas tulla autuudeksemme.**

Siunattua Pääsiäisaikaa
Mauri Turunen

Tervehdys jälleen!

Edellisestä kirjeen kirjoittamisesta on kulunut vasta kuukausi mutta kevätpäivien ohjelman myötä kirjoitamme tämän kirjeen näin pian.

Iloitsen tällä hetkellä suuresti kun olemme oman kodin puolella saaneet laitettua paikkoja kuntoon ja tehtyä remonttia. Toisaalta se on vienyt voimavaroja entisestään. Koen olevani myös aika itsekäs kun olen tätä remonttia tinkinyt tekemään. Onhan paljon ihmisiä joilla ei ole asuntoa ollenkaan tai asuvat paljon kurjimmissa oloissa kuin me asumme. Alkuun ajatus lähti liikkeelle suursiivouksesta jota päätin tehdä siksi että jos elämäni yhtäkkiä loppuisi, niin jälkeenjääville jää hirveä selvittely kaikesta roinasta jota on kotiimme vuosien mittaan kertynyt. Ystävät ovatkin tulleet suureksi avuksi että saisimme koko talon rojut käytyä läpi. Koen saaneeni omaan arkeeni tästä kuitenkin piristystä. Keskenpäisten töiden määräkään ei näin ollen niin paina hartioita oman kodin osalta, kun paikat ovat hetken aikaa kunnossa. Toivon että tämä voisi tuottaa myös uutta jaksamista kodin veljien tukemisessa ja auttamisessa.

Kieltämättä on mielessä pyörinyt myös raamatun kohta Haggain kirjan 1 luvusta jossa sanotaan mm. **”Näin sanoo Herra Sebaot: Tämä kansa sanoo: Aika ei ole tullut rakentaa Herran huonetta.”** Mutta profeetta Haggain kautta tuli tämä Herran sana: **”Onko sitten aika teidän asua panelilla kaunistetuissa huoneissanne kun tämä huone on raunioina.”** En tiedä mitä tämä raamatun kohta tuo teille mieleen ja mitä sillä tässä tarkoitetaan mutta itselle tämä on puhunut jotain siitä kuinka itsekkäitä me ihmiset tänä päivänä olemme. Jumalan kansa on hyvin eripuraista ja kiistellään turhista asioista. Nykyään ei enää saa julistaa Raamattua niin kuin se on kirjoitettu, eikä myös haluta elää sen mukaan mitä Raamattu opettaa. Eikö tämä kerro jotain Herran huoneen raunio tilasta? Siksi tämän remontin myötä on myös noussut rukous. **”Herra uudista ja virvoita myös minun kuolematonta sieluni, anna Sanan nälkää ja hätää hukkuvista sieluista, anna herätys koko Suomen kansalle ja herätä minutkin valvomaan ja rukoilemaan.”**

Tällaisten kipuilujen ja ajatusten keskeltä tahdon toivottaa teidät kaikki jälleen tervetulleiksi kevätpäiville Lehtomäkeen, Sanan ääreen, Jeesuksen hoidettavaksi ja puhdistettavaksi. **Rukoillaan Herran siunausta ja Hänen Pyhää ja elävää läsnäoloaan näille päiville.**

Lämpöisin kevätterveisin Raili Huusko

Terveisiä täältä Lehtomäestä!

Olen ollut täällä Lehtomäessä jo jonkin aikaa. Ennen tänne tuloa oli elämäni kovaa juomista. Täällä ollessa, kun olen saanut antaa elämäni Jeesukselle, elämäni on muuttunut paljon. Rauha on tullut sydämeeni. Täällä Lehtomäessä olen saanut oppia tuntemaan Jeesusta enemmän. Vaikka välillä on paholainen kuiskutellut korviini ja on ollut vaikeaa. Kiitos siitä Herralle että olen saanut voittaa kiusaukset. **”Tässä on kurja, joka huusi ja Herra kuuli ja pelasti hänet kaikista hänen ahdistuksistaan.”** Ps. 34:7

Siunausta Teille kaikille!

Keijo Lehvonen

Keväiset terveiset Loimaalta!

Opettajatoverini piti päivänavauksen, jossa hän puhui siitä, kuinka ihmisen elämää voi verrata mereen ja laivaan. Seilaamme elämän merellä. Välillä laivamme kulkee hyvin ja meillä on mukavaa. Välillä taas on vaikeuksia ja elämä ei olekaan helppoa. Toverillani oli paperista taiteltu laiva, ja hän kertoi, että vaikeudet voivat olla joskus niin suuria, että laivastamme lähtee ikään kuin paloja pois. Samalla hän repi laivan perästä ja keulasta muutamia paloja pois.

Sitten hän avasi taitetun, revityn laivan ja siitä muodostui **risti**. Niin, vaikka meille tapahtuisi mitä vaan täällä elämän merellä, niin RISTI jää varmasti jäljelle. Meillä on TURVA JEESUKSESSA. Hän on voittanut kuoleman vallan ja tahtoo viedä meidät taivaan kotiin. Laulammehan tutussa virressä, että olemme ”*varten taivasta luotu.*” Emme ole vähäpätöisiä, mitättömiä ihmislapsia (vaikka siltä usein tuntuukin), sillä Jumala, kaikkivaltias taivaan ja maan Herra, rakastaa meitä ja haluaa meidät jokaisen luokseen. Ei omilla ponnistuksillamme, vaan tällaisina heikkoina, laivammekin rikkoneina, saamme vain luottaa Jeesuksen aukaisseen meille taivaan portin.

Heikkoina hetkinä minua on paljon lohduttanut Elävät kivat –nuorten lauluryhmän laulama laulu. Meillä kaikilla on toivoa, vaikka välillä tuntuu, ettei jaksakaan pyrkiä eteenpäin kaiken kiireen, suurten tavoitteiden, monien paineiden, vaatimusten ja kuormien sekä taakkojen eli elämän melskeen keskellä. Mutta silloinkin, saamme jäädä tällaisina Herramme käsivarsille. Hän on luvannut kantaa. Ja ne käsivarret eivät petä.

1. Riitänkö tällaisena Sinulle, Herra

tässä on kaikki mitä mulla on.

Viis leipää, kaksi kalaa Sinulta sain,

ne pyydän Sua siunaamaan,

vaikka arka usein olen vaan.

Kertosäe: Kun vielä toivoa riittää

kun on vielä mahdollisuus

sytytä uudelleen sammuneet puut

ja puhkaise kukkaan erämaa,

ja puhkaise kukkaan erämaa.

2. Et lahjoittanut koskaan sähkövää voimaa,
jaksan vain askel kerrallaan.

Oi, Herra pyydän, kasva elämässäin

ja pieneksi suo mun tulla,

jotta voimasi ois voimana mulla.

3. En aina etsi Sinun kunniaasi,

etsin omaa menestystäni.

Nöyrytä sydämeni puoleesi,

niin kunniaasi tahdon laulaa,

muu kaikki on sen rinnalla turha!

Herran armohoitoa Sinulle, Ystäväni!

Annukka

*”Tule Herramme, meitä nyt vahvistamaan,
tule, virvoita voimalla taivaan.”*

KEVÄTPÄIVÄT 23.–25.03.2007

Ohjelma:

Pe klo 18.30 R-tunti "Parannus elämäksi" Jorma Pihkala
19.30 seurat

La klo 11.00 Seurat
12.30 R-tunti "Voittajana perille". Jorma Pihkala
13.30 Ruokailu
14.30 Seurat
16.00 R-tunti "Miten valmistautua viimeisten aikojen ahdistuksiin?"
Päivä Parviainen
17.00 Kahvit
18.00 Iltatilaisuus

Su klo 10.00 Jumalanpalvelus Nilsin kirkko
saarnaa Päivö Parviainen
11.30 Ruokailu/kirkkokahvit
12.30 R-tunti "Minun kilvoitteluni!"
Päivö Parviainen
13.30 Päätöstilaisuus

Puhujina: Päivö Parviainen, Jorma Pihkala, Jari Muta, Juha Luukkonen ym.
Musiikki: Lauantaina Zipporim-kuoro Kuopiosta

TERVETULOA!

Lehtomäen kodin väki/ johtokunta

Ystäväkirje

Kevätpäivät 23-25.03.2007 (ohjelma oheisena)

Ev.lut. Lähimmäislähetys ry

Lehtomäen koti
Lehtomäentie 211
73320 NILSIÄ

Puhelinnumerot:
017-464 7160
044-027 1325
FAX:
017-4647120

Sähköposti: posti@lehtomaenkoti.net
Kotisivu: www.lehtomaenkoti.net

Tukitili OP: 528804-421618

MAALISKUU 2007 NUMERO 2

Kirkkopyhiä:

18.3. Kiuruvesi
1.4. Kuhmo
15.4. Keitele
22.4. Lieksa/Koli
6.5. Pieksänmäki
17.5. Varpaisjärvi
20.5. Suomussalmi
27.5. Joroinen
10.6. Sonkajärvi
17.6. Ylämylly
23.6. Kaavi
1.7. Juankoski
15.7 Lentiira

28.4 Ylämyllyllä Lehtomäen
kodin myyjäiset ja seurat.

19.6.Päivön 95-vuotis seurat
Lehtomäen kodilla klo 18.00